

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.583 van 25 november 2013
in de zaak A. 207.275/IX-7892**

In zake : Remi ZEEUWS
 wonend te 3040 Huldenberg
 Nijvelsebaan 31 A
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpsessesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 december 2012, strekt tot de
nietigverklaring van:

- “de beslissing om de bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de DOI [directie Onderzoek en Innovatie] niet binnen een redelijke termijn te hernemen, zoals die tot stand gekomen is op 25 november 2012, door de aanmaning van 24 juli 2012”;
- “alseek de afwijzende beslissing om de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure te hernemen”;
- “alseek de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij [de] DOI”;
- “alseek de daaruit blijkende weigering om verzoeker van rechtswege over te plaatsen naar het IWOIB”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 224.154 van 27 juni 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 oktober 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging.

3. Verzoeker dient ter terechtzitting een pleitnota in.

4. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Ze is als zodanig niet ontvankelijk. Voor zover ze evenwel de neerslag vormt van verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

IV. Afstand van het beroep

5. Met een brief van 30 juli 2013 deelt verzoeker aan de Raad van State mede:

“[...]

Gelet op het arrest 224.154 van 27 juni 2013 waarbij Uw Raad de schorsing verwerpt van de vordering ingesteld op 3 december 2012, heb ik hierbij de eer onderhavige verzoek tot Niet-voortzetting in te dienen.

Gezien uit punt 10 van het arrest 224.154 blijkt dat de vordering haar voorwerp heeft verloren door de brief van BDL van 7 maart 2013 vraagt verzoeker de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

[...].”

6. Zoals de auditeur-verslaggeefster in haar verslag van 14 augustus 2013, stelt de Raad van State vast dat dit schrijven van verzoeker moet worden opgevat als een afstand van het geding.

7. Ter terechtzitting voert verzoeker evenwel aan dat hij op 14 oktober 2013 het dossier heeft ingezien en heeft vastgesteld dat de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, waarvan hij in de zo-even aangehaalde brief van 30 juli 2013 melding heeft gemaakt, niet is opgenomen in het administratief dossier. Volgens verzoeker zou de Raad van State aldus ertoe kunnen komen een vordering te verwerpen op basis van een stuk “dat niet voorkomt in de zaak”. Het valt volgens verzoeker ook niet uit te sluiten dat – indien hij het ontbrekende stuk had gezien – hij artikel 51 van het procedurereglement in werking zou stellen. Verzoeker vraagt daarom de toepassing van artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de vernietiging van “de afwijzende beslissing zoals die tot stand gekomen is op 25 november 2012”. Indien de Raad van State op deze vraag niet zou ingaan, dan vraagt hij om de zaak in beraad te houden tot uitspraak is gedaan over een vordering die hij op 27 augustus 2013 heeft ingesteld tegen “het ontbrekende stuk formele besluit dat zogenoemd uitvoering geeft aan het vernietigingsarrest 160.268”.

8. Het strookt evenwel niet met een behoorlijke procesvoering dat verzoeker eerst uitdrukkelijk en onvoorwaardelijk de Raad van State in kennis stelt van zijn “niet-voortzetting” van het beroep, om vervolgens, nadat het auditoraat een verslag heeft opgesteld waarin wordt voorgesteld de afstand in te willigen en verzoeker nadien klaarblijkelijk een nieuw onderzoek aan de zaak heeft gewijd, daarop terug te komen. Dit is des te meer het geval, nu de reden die verzoeker voor de wijziging van zijn proceshouding opgeeft, geenszins kan worden aangenomen. De beslissing van 7 maart 2013 van de verwerende partij die de Raad van State in zijn tussenarrest nr. 224.154 van 27 juni 2013 ertoe bracht te besluiten tot de onontvankelijkheid van de vordering, blijkt uit een brief van de staatssecretaris van dezelfde datum die aan verzoeker zelf was gericht en waarvan hij niet beweert dat hij die niet heeft ontvangen en die bovendien in het voornoemde tussenarrest is aangehaald. Verzoeker heeft dan ook onmiskenbaar kennis gekregen van die brief vóór zijn zo-even aangehaald schrijven van 30 juli 2013 aan de Raad van State en de omstandigheid dat die brief niet is opgenomen in het administratief dossier – wat kan worden verklaard door het feit dat die brief dateert van ná de neerlegging van het administratief dossier – verandert niets daaraan. Ook de uitspraak van de Raad van State over verzoekers vordering van 27 augustus 2013 kan dat niet doen.

Bovendien wordt vastgesteld – overigens louter ten overvloede – dat verzoeker binnen de termijn die is bepaald in artikel 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend, zodat op grond van deze wetsbepaling ten aanzien van verzoeker ook een vermoeden van afstand van het geding zou gelden indien hij niet reeds uitdrukkelijk om de niet-voortzetting van de rechtspleging had verzocht. Verzoeker voert geen enkele omstandigheid van overmacht of onoverkomelijke dwaling aan die hem heeft verhinderd tijdig – dit wil zeggen vóór het verstrijken van de voorgeschreven termijn die voor hem liep tot 2 augustus 2013 – een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in te dienen.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat er geen aanleiding is om de door verzoeker bij brief van 30 juli 2013 ingediende afstand van het geding niet toe te wijzen.

IV. Kosten

10. Aangezien de afstand van het geding kan worden begrepen in het licht van de bevinding van het tussenarrest nr. 224.154 van 27 juni 2013 dat de onontvankelijkheid van de vordering een gevolg is van het teloorgaan van het voorwerp ervan ingevolge de beslissing van 7 maart 2013 van de verwerende partij, is het gepast de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 november 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bert Thys